

[Ib Christensen.]

idet man dér virkelig slog på de alvorlige strenge og kom med nogle løsningsmuligheder, der i flere henseender ikke ligger langt fra det, som retsforbundet er kommet med i sin plan »Fuld beskæftigelse igen«. I denne rapport pegede man også på, at vi risikerer at blive sat under international administration, og det gør man, når man fører en politik som den, Danmark har ført i de senere år, med en enorm udenlandsk låntagning. Det kan være en direkte eller næsten direkte administration under Den internationale Valutafond, og det kan være gennem De europæiske Fællesskabers Ministerråd, der vedtager retningslinjer for, hvilken økonomisk politik Italien, Irland, England og næste gang formentlig Danmark skal føre.

Det er derfor regeringen påtager sig et ekstra stort ansvar ved at handle og handle effektivt og udnytte de handlemuligheder, der ligger i forskellige folketingsflertal. Hvis regeringen kan blive enig om en indkomspolitik sammen med andre partier, vil det ikke forhindre os i at samarbejde med regeringen på andre områder. Hvis regeringen kan få væsentlige dele af sin beskæftigelsesplan igennem med partier, der så også selvfølgelig må være med til at finisere den, hvad flere af dem også har givet udtryk for vilje til, ja, så er det da i orden. Og kan den så på et centralt område som spørgsmålet om jordpolitikken samle et flertal – og det kan den, det har næsten været præsenteret for den på præsenterbakke indtil flere gange i dette ting – er det uforståeligt og uansvarligt, hvis regeringen ikke benytter sig deraf. Lad være, at det ikke sker i denne augustsamling, men så må det ske, når vi mødes igen til oktober. Det skylder regeringen ikke mindst sine egne vælgere, hvis dens programmerklæringer skal tages alvorligt, sådan som de kom til udtryk i bl. a. hr Aukens ordførertale, og som det i øvrigt står i socialdemokratiets idéprogram, og som regeringen endog selv ved højtidelige lejligheder giver udtryk for.

Skal vi undgå en politisk polarisering, tror jeg, det er meget vigtigt, at vi prøver at finde frem til økonomisk-politiske løsninger, som ikke har brede befolkningslag imod sig, dvs. at vi ikke skal føre en tvangsindkomspolitik, der alene går ud på lønstop og og anden tvangsøkonomi over for erhvervslivet gennem en restriktiv pris- og avancelovgivning alene. Vi skal heller ikke gennemføre nogle asociale løsninger,

der betyder, at de, der i forvejen har mest, skal have endnu mere, sådan som konsekvensen er af de løsningsmuligheder, som forskellige borgerlige grupperinger på højrefløjen giver udtryk for. Og vi skal altså heller ikke bare befinde os i en march på stedet, således som det har været konsekvenserne af regeringens faktiske politik det sidste par år. Ja, i virkeligheden en march tilbage, fordi arbejdsløsheden er blevet så meget større i de år, regeringen har været ved magten.

Det, vi altså må kræve af en løsning, er, at den både er liberal og social. Begge kvaliteter indeholdes i retsforbundets plan »Vejen frem til fuld beskæftigelse« og også i den nye plan, vi har lavet, »Fuld beskæftigelse igen«, og dermed er også angivet, hvilke mål vi fra retsforbundets side prioriterer højest i Danmarks økonomiske situation. Der er i denne plan angivet en politik, der både vil have til effekt en dæmpning af betalingsbalanceunderskud og inflation, samtidig med at den bedre end nogen af de andre planer vil kunne sætte flere folk i arbejde. Vi forhandler gerne denne plan og brudstykker af den med et hvilket som helst parti i dette ting, endog med regeringen, hvis den vil tale med os. Hidtil har den valgt andre partnere, men noget kunne tyde på, at den hvert fald i denne situation og lige i denne time må overveje nye partnere. Jeg tror, det vil tjene landets vel, hvis regeringen fandt ud af, at der faktisk kan regeres i Danmark, uden at man pantsætter sin handlefrihed til en ganske bestemt, afsnævret gruppe af partier og afviser ethvert reelt samarbejde på betydelige områder med andre dele af dette ting.

Wilhelm (VS):

Det er det 10. kriseforlig på en 3 års tid, regeringen her har lagt op til, og der kan være grund til at se på nogle af hovedelementerne i det, også fordi jeg synes, at den udlægning, det har fået i pressen og af visse andre partier end lige regeringspartiet, er fuldstændig misvisende. Det første og det mest afgørende i vores øjne i det, regeringen lægger op, er, at indkomspolitikken skal strammes og forlænges, og at der bebudes et nyt overenskomstindgreb i 1979, således at man altså stadig væk på arbejdsmarkedet skal køre med tvangslove frem til 1981 i hvert fald.

Det næstvigtigste i regeringsplanen er en finanspolitisk stramning på 7 mia kr. om året.